

Henvisning:

Eget navn og stednavne blev gjort anonyme, men foreligger i der oprindelige dokument.

Helbredelsesberetning

E. B., uden stedsangivelse, august 1960

19.. oplevede jeg ved et foredrag af hr. Gröning straks en stor lettelse i min astmal-idelse. Taknemmelig og fuld af håb om snart at blive helt fri af denne sygdom, gik jeg hjem. Da fik jeg nogle dage senere et jammerfuldt brev fra min datter fra K. Hendes lille datter var blevet koppevaccineret, og fik derefter gang på gang anfald. Lægen vidste ikke hvordan han skulle hjælpe, og prøvede alt muligt, men det blev snarere værre end bedre.

Jeg tænkte straks, at hvis nogen kan hjælpe her, så er det hr. Gröning. Men hvordan skulle jeg kunne få min datter til at forstå det; hun vidste jo endnu intet om Bruno Gröning! Jeg rådførte mig med lederen af Bruno-Gröning-foreningen, som jeg jo også kunne takke for muligheden for at være med ved et foredrag. Hun gav mig en lille brochure i hånden, som var skrevet af en af Bruno Grönings medarbejdere. Dette skrift forklarede netop dem, som ikke havde kendskab til Bruno Grönings helbredende strøm, dens natur og virkning.¹

Den lille bog sendte jeg straks til min datter, med anmodning om at meddele mig, om hun var indforstået med at bede Bruno Gröning om hans hjælp, og så også at indstille sig åndeligt, da dette var af afgørende betydning. Det varede heller ikke længe, før hendes glade og håbefulde brev nåede mig. I mellemtiden var barnets tilstand blevet endnu værre.

Jeg gav foreningslederen brevet med, da hun netop tog til en konsultation hos Bruno Gröning. Efter at hun var vendt tilbage, gav hun mig en lille pakke med en sølvagtig stanniolkugle og "de bedste ønsker for moderen"; hun skulle have tillid og tro, men enhver tanke på barnets sygdom skulle hun udelukke, ellers ville de virke forstyrrende. Kuglen skulle hun lægge under barnets hovedpude.

Jeg skubbede kuglen i en konvolut og gik til posthuset. Der måtte embedsmanden se efter, hvad der var derinde, for det skulle jo til udlandet. "Åh", sagde han, "en Gröning-kugle! Ja, lille frue, det skal gå over toldkontoret, men der må ikke være noget skrevet med." Altså sendte jeg først brevet, og pakkede kuglen i en æske, og hen-

¹ Der menes brochuren "Bruno Grönings helbredende strøm – dens natur og virkning" af Friedrich Retlow fra 1955. Kan fås på Internettet under adressen https://www.bruno-groening-stiftung.org/images/stories/bgs-media/pdf/broschueren/DA/DA_1955-00-00_f-retlow_bruno-groenings-helbredende-str%C3%B8m_tekst.pdf

vendte mig til toldkontoret. Men det gav vanskeligheder. Embedsmanden var mistroisk, der kunne jo være noget viklet ind i kuglen, derfor måtte den skilles ad. I hvert fald måtte han ikke lade den komme over grænsen uden at være undersøgt. Det var jeg dog så chokeret og ulykkelig over, at jeg begyndte at græde. Jeg forklarede ham, at det drejede sig om et sympatimiddel, og at det var bestemt for mit syge barnebarn. Embedsmanden fik medlidenhed, og selv om han så noget mistroisk på mig, hjalp han mig dog med igen at pakke kuglen ind, og sagde: "Hvis det er sandt, at kuglen kan hjælpe, så må De fortælle mig det, når De får besked om Deres barnebarn!" Jeg var meget, meget glad for denne vending, for i min noget fortvivlede situation havde jeg sendt et hjertesuk til Bruno Gröning, om at han ville hjælpe mig med at få embedsmanden til at ombestemme sig. Nu takkede jeg Bruno Gröning i tankerne og ilede hjem.

I lang tid kunne jeg slet ikke forestille mig, hvad der var i vejen, for jeg hørte intet fra min datter. Endelig kom der et brev: "Kære mor, jeg har ikke skrevet til dig længe, da jeg først ville se, om det jeg oplevede, også var sandt og varede ved. Da jeg lagde den kugle, du havde sendt, under hovedpuden, faldt hun straks i søvn, uden at få et anfald. Hun sov igennem til langt ud på næste dag, og vågnede så frisk og munter og havde en vældig appetit. Fra dag til dag spiste hun godt, tog på og sov roligt. Hun fik ikke flere anfald. Barnet trivedes og var normal og sund som alle andre børn. Det hele var så enkelt for mig, at jeg ikke kunne tro det, efter at jeg jo havde oplevet alt, hvad lægerne havde foretaget, uden blot at opnå bedring. Gang på gang iagttog jeg barnet, om der ikke ville komme et anfald igen, selv om jeg hele tiden anstrengte mig for at trænge disse tanker tilbage, for det ville jo have været en forkert indstilling til Bruno Grönings ønske, hav "tillid og tro!" Men for mig var det et rigtigt mirakel, at jeg så enkelt havde fået mit barn foræret igen så sund og glad, efter at det dog tidligere fra dag til dag blev mindre og svagere og måtte lide under græsselige og smertelige anfald."

Dette var, kort sagt, brevets indhold, som gjorde mig inderlig lykkelig. En dyb taknemmelighed mod GUD, der har sendt os sådan et kærligt menneske som hjælper i nøden, steg op i mig.

I dag, i 19.., er barnet vokset op til en dygtig pige, der er helt rask og fuld af liv. Der kom aldrig mere et eneste anfald af den gamle sygdom. Min datter skrev også dengang en helbredelsesberetning til hr. Gröning, som befinder sig i arkivet.

De vil sikkert være interesseret i, om jeg dengang gik til toldkontoret med brevet. Ja, det gjorde jeg, og embedsmanden blev helbredt for sin mistro. Han pressede lige frem for at få lov til at komme til et foredrag af hr. Gröning, for "sådan et interessant menneske ville han da gerne lære at kende." I hvert fald gik han efter den tid hundred procent ind for uden videre at lade alle kugler gå igennem til udlandet.

Kilde:

Helbredelsesberetning

E. B., uden stedsangivelse, august 1960

Josette Gröning (Hrsg): Der geistig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1960) Nr. 8, S. 118-120